

eventuelt driftsunderskud, ligesom denne ordning ikke animerer til fornuftig økonomi. Man har derfor i udvalget om opdragelseshjemmene overvejet forskellige muligheder for ydelse af tilskud efter mere rationelle regler.

Da afholdelse af de fornødne udgifter til driften af opdragelseshjem for en væsentlig del må betragtes som en kommunal opgave, har man anset det for naturligt at overveje mulighederne for at gennemføre en forhøjelse af plejepengene, der som foran nævnt for en stor del bæres af kommunerne. Imidlertid må det anses for at være af stor betydning, at plejepengene ikke fastsættes for højt, således at disses størrelse ikke får for megen indflydelse ved børneværnsudvalgenes afgørelse af, om en børneværnsforanstaltning er påkrævet, og hvorledes den skal gennemføres, idet barnets tarv selvsagt i det enkelte tilfælde bør være afgørende.

Man finder derfor ikke, at det vil være muligt at forhøje plejepengene mere, end at de i almindelighed dækker ca. halvdelen af udgifterne ved driften af de pågældende hjem. Det foreslås, at plejepengene fastsættes årligt inden udgangen af februar måned for det følgende finansår af socialministeren efter forhandling hvert 4. år med finansministeren og rigsdagens finansudvalg og i de øvrige år efter forhandling alene med finansministeren. Denne ordning svarer til den, der ifølge § 1, stk. 2, i lov nr. 77 af 14. marts 1934 om fastsættelse af betalingen for anbringelse af personer, der i henhold til lov nr. 181 af 20. maj 1933 om offentlig forsorg § 66, jfr. §§ 69 og 70, undergives særforborg, gælder for fastsættelsen af den nævnte betaling.

Ved fastsættelsen af pleje penge har man på grundlag af oplysninger om opdragelseshjemmenes udgifter ment at burde regne med 2 grupper af opdragelseshjem. Til den første bør henføres spædbørnehjem, herunder afdelinger for spædbørn på optagelseshjem, samt almindelige børnehjem. Til den anden gruppe, hvor plejepengene efter foretagne beregninger bør være ca. 50 pct. større end for den første gruppe, bør henføres samtlige øvrige hjem, herunder også optagelseshjem for børn over 2-års alderen. Når disse optagelseshjem foreslås henført til denne gruppe, skønt udgifterne ikke er væsentlig større end ved almindelige børnehjem, skyldes det dels, at der hidtil i almindelighed ikke er ydet stats-tilskud til hjem af denne art, dels at købstadskommunerne ifølge forsorslovens § 35 har en særlig pligt til at drage omsorg for, at det fornødne antal pladser på hjem af denne art står til rådighed for kommunerne.

Endvidere bør man — for at lette administrationen — i videst muligt omfang undgå betaling for ekstraydelser. Udover den takstmæssige betaling bør kommunerne derfor kun yde særskilt betaling for befordringsudgifter og udskrivningsudstyr.

Yderligere foreslås kredsen af de hjem, hvor staten efter forsorslovens § 64, stk. 1, nr. 4 d, refunderer udgifter vedrørende børn over 15 år, der i henhold til forsorslovens kapitel IX er eller har været endeligt anbragt i disse, afgrænset mere rationelt under hensyn til udviklingen i tiden efter forsorslovens ikrafttræden i 1933. Som foran nævnt afholder staten efter denne bestemmelse udgifter vedrørende børn i anerkendte skolehjem, ungdomshjem, fredeshjem og børnehjem, der fortrinsvis er beregnet for svagt begavede børn. Statens betalingspligt foreslås nu udvidet til at omfatte anerkendte oplæringshjem, d. v. s. lærlingplejehjem, lærlingehjem, landbrugshjem og de efter forsorsloven anerkendte husholdningsskoler, samt børnehjem for børn, der har særlige tilpasningsvanskeligheder. De grunde, der taler for at henføre fornævnte grupper af hjem til denne særlige refusionsregel — nemlig at forsorgen for de her anbragte børn i almindelighed på grund af betydelige opdragelsvanskeligheder o. lign. ikke kan forventes afsluttet ved konfirmationsalderen — gælder efter de senere års udvikling fuldt ud for børn i de sidstnævnte grupper af hjem.

Hvad dernæst angår spørgsmålet om, på hvilken måde den del af udgifterne til driften af de private opdragelseshjem, der ikke kan dækkes af plejepengene, bør afholdes, finder man, at der bør ydes fuld statsrefusion af sådanne udgifter, som i særlig grad er varierende, og på hvis størrelse vedkommende opdragelseshjem kun har ringe indflydelse.

Det foreslås derfor, at udgifter til forrentning og afdrag på lån i fast ejendom, for så vidt lånene er godkendt af socialministeren, til skatter, afgifter og forsikring af fast ejendom samt endvidere til vedligeholdelse af sådanne ejendomme indenfor et beløb af 2 pct. af bygningernes brandforsikringssum, refunderes af staten.

Endelig foreslås det, at som hidtil udgifterne til lægetilsyn, herunder psykiatrisk lægetilsyn, og tandlægetilsyn samt fremtidig tillige udgifterne til læge-, tandlæge- og sygehusbehandling efter nærmere af socialministeren fastsatte regler afholdes fuldt ud af statskassen. Man forudsætter, at der ved de omhandlede regler træffes bestemmelse om, i hvilket omfang udgifter til